

каша бѣла като млѣко. Послѣ го варятъ още, турятъ го въ стегалки, дѣто го правятъ на голѣми калѣпи и послѣ го разрѣзватъ съ тель.

— Ами ние защо не си направимъ сапунъ, ма?

— Защо ли? И ние можемъ, ала въ фабрицитѣ го правятъ по хубаво. Тамъ работятъ много хора. Послѣ му турятъ разни вещества и го правятъ синъ, червенъ, моравъ. И тогава се нарича съ разни имена... Напримѣръ, гудроновъ, карболовъ и други, които миришатъ на гудронъ, карболъ и т. н. Пъкъ може да мирише и на хубаво, когато турятъ въ сапуня розово масло или други миризми.

— Ами и тѣ лютятъ!

— Е, лютятъ, защото има въ тѣхъ сода! — Майка му сипа още чай, ала Цвѣтанчо се бѣше вече нахранилъ, взе книгитѣ си и весело като заподскача, се запжти къмъ училище. —

Божидаръ.

Тропанчо „художникъ“.

Единъ бѣденъ живописецъ имаше многочленно сѣмейство. Слѣдъ като стоя дълго врѣме безъ работа, той получи поржчка отъ единъ бакалинъ да му напише табла за дюгеня.

Много се зарадва живописецътъ. Той взе отъ жена си послѣднитѣ пари, които бѣха спрѣдѣлени за обѣдъ, и съ тѣхъ купи нужната боя, взе четки, постави стълба и почна да рисува.

Работата трѣгна добрѣ, и живописецътъ се радваше. Току-що написа на таблата прод... и бакалинътъ го повика въ дюгеня.

По улицата вървѣше Тропанчо и подирѣ си водѣше куче, вързано съ връвъ. Вървѣше той и зяпаше на страни. По едно врѣме той съгледа на тротоара изправена стълба и на нея четки и тенекяна кутия съ боя. Върза кучето о стълбата, качи се на нея, взе четкитѣ и почна да рисува по таблата.

Не стига гова — то почна да излива върху кучето